

Seerah & Historie

Bismillahir Rabmanir Raheem

(Fra den Islamiske Personlighed bind 1)

Det man først og fremmest skal beskæftige sig med fra den islamiske historie, er Profetens ﷺ Seerah, og de efterfølgende militærkampagner (al-Maghazi). Det man lændede sig op ad var de Ahadith som blev berettet af Sahabah ﷺ, deres tilhængere (Tabi'een), og dem der efterfulgte dem (Tabi' al-Tabi'een), om Profetens ﷺ liv, fra hans fødsel, barndom, kaldet til Islam, Jihad og militær ekspeditioner imod idoltilbederne (Mushrikeen), altså hele Profetens ﷺ liv. Historien om Profetens ﷺ liv indgik i de rapporterede Ahadith. Og disse Ahadith plejede at blive berettet, uden at være organiserede i kapitler, hvor den lærde (Muhaddith) indsamlede alle de beretninger han modtog, uden at sætte dem i orden.

Da Ahadith blev inddelt i kapitler, blev militærkampagnerne bragt sammen i et selvstændigt kapitel.

De blev adskilt fra resten af Ahadith, og særskilte bøger blev skrevet om dem, skønt de beretningslærde blev ved med at inkludere dem i deres kapitler. Så i Sahih al-Bukhari har vi bogen om Militærekspeditionerne (al-Maghazi), og i Sahih Muslim er bogen om Jihad og militærkampagner (al-Jihad was-Siyar). Skønt mange har skrevet om Seerah, er den første bog vi har fra de lærde, bogen al-Maghazi, som er skrevet af Ibn Ishaq.

Bogens forfatter, Muhammed bin Ishaq bin Yasar (død 153 E.H.) betragtes som den mest velkendte af dem, som beskæftigede sig med militærekspeditionerne, til den grad, at Imam al-Shafi'i citeres for at have sagt:

مَنْ أَرَادَ أَنْ يَتَّبِعَ فِي الْمَغَازِي فَهُوَ عِيَالٌ عَلَى مُحَمَّدٍ بْنِ إِسْحَاقَ

”Den der ønsker at blive ekspert i militærekspeditionerne, er totalt afhængig af Muhammed bin Ishaq!”

Den næste tidlige forfatter efter Ibn Ishaq, er forfatteren al-Waqidi. Muhammed bin 'Umar bin Waqid al-Waqidi (død 209 E.H.), der blev betragtet som en, der havde omfattende viden om Militærekspeditionerne, på lige fod med Ibn Ishaq; han havde meget viden indenfor historie og Ahadith, skønt det blev rapporteret om ham, at han i slutningen af sit liv begyndte at sammenblende sine beretninger.

Det er derfor, at mange beretningslærde har betegnet ham som svag; Imam al-Bukhari sagde om ham, at:

أَنَّ مُنْكَرَ الْحَدِيثِ

”Hans beretninger skal afvises!”

Men de disputerede ikke dybden af hans viden om Militærekspeditionerne. Altså siger Ahmed bin Hanbal om ham, at:

أَنَّ بَصِيرَ الْمَغَازِي

”Han er velinformeret om militærekspeditionerne!”

Han har samlet en bog om militærekspeditionerne, hvorfra Ibn Sa'd citerer i sin bog al-Tabaqaat, i sin diskussion om Seerah. Og al-Tabari citerer fra den. To af de mest berømte kompilatorer af Seerah, er Ibn Hisham (død 218 E.H.), og Muhammed bin Sa'd (død 230 E.H.). Muslimer har fortsat beskæftiget sig med Seerah indtil i dag. Seerah betragtes som en af de vigtigste ting, muslimer skal beskæftige sig med, fordi den

indeholder rapporter om Sendebudet ﷺ, vedrørende hans ﷺ handlinger, udtalelser, accept og beskrivelse; alt dette er lovgivning ligesom Qur'anen. Altså er Seerah et af de essentielle elementer af lovgivningen, og det er derfor den betragtes ligesom en del af Ahadith.

Hvad der bliver bevist som noget, der er autentisk (Sahih) fra Profeten ﷺ, i sin transmission (Riwayah) og i sin betydning (Dirayah), betragtes som et Shariamæssigt bevis fordi det er fra Sunnah og muslimerne er også blevet beordret af Allah ﷻ til at efterligne Sendebudet ﷺ. Allah ﷻ sagde:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾

"I Allahs Sendebud har I visselig det bedste eksempel!" [MOQ. al-Ahzab:21]

Altså er beskæftigelsen med Seerah og dens efterfølgelse, en Shar'i sag. Men forskellen på den metode, vores forgængere benyttede i samlingen af Seerah, og dem der kom bagefter, er, at vores forgængeres metode i samlingen af Seerah og historie, plejede at læne sig op ad berrettelsen af rapporter. Historikerne begyndte med mundtligt transmission, dvs. den første generation, som havde bevidnet Sendebudets ﷺ handlinger, eller hørte om dem og transmitterede dem, begyndte så at transmittere dem til andre. Generationen der kom efter dem, påtog sig den samme byrde. Nogle af dem nedskrev sporadiske Ahadith, ligesom det opleves i beretnings-bøgerne indtil nu. Det var ikke før det andet århundrede, at vi så visse retslærde begynde at kompilere og indsamle biografiske rapporter, og nedskrive dem ifølge beretningsmetoden, ved at nævne beretterens navn, og den der berettede fra ham, præcis som det blev gjort i (transmissionen af) Ahadith.

Altså er Hadith lærde og kritikere i stand til at distingvere de autentiske og accepterede biografiske rapporter fra de svage og afviste rapporter, baseret på deres viden om beretterne og transmissionskæden. Dette er den autentiske (Sahih) del, som man sætter sin lid til, når man citerer fra Seerah, så længe det er autentisk, i modsætning til de moderne forfattere af Seerah, som kun beskriver begivenhederne, uden at nævne deres berettere.

[Oversætterens note: Og dette er et stort problem idag, at mange blot citerer frit fra Seerah, uden at vedlægge beretningskæder.]

Og det er derfor, at man ikke sætter sin lid til deres bøger som en kilde til Seerah, medmindre forfatteren på nedskrivningstidspunktet bekræfter rapporterne, som er berettet i hans bog om Seerah, og selv er troværdig. Hvis han ikke gør det, citeres hans udtalelse ikke, men den begivenhed han nævner, spores derimod tilbage til Seerah bøgerne, som blev transmitteret ifølge beretningsmetoden, eller til Hadith-bøgerne. Dette er fordi, at rapporter om Profeten ﷺ er en del af Sunnah, og de godtages kun hvis de er autentiske (Sahih).

Der er et andet område som historikere beskæftiger sig med, udover deres beskæftigelse med Seerah, og det er historien om de islamiske begivenheder relateret til krigene imellem visse muslimer, og krigene imellem muslimerne og andre nationer, og de efterfølgende erobringer, og de begivenheder som fulgte. En gruppe historikere blev velkendte (indenfor dette felt), hvor den førende er Abu Mikhnaf Lut bin Yahya bin Sa'id bin Mikhnaf bin Salim al-Azdi (død 170 E.H.). Nogle af de mest berømte bøger, som er skrevet af ham var; Erobringen af al-Sham (Futooh al-Sham), Erobringen af Irak (Futooh al-'Iraq), Kamelen (al-Jamal), Siffeen (Kampen ved Siffeen) og mordet på al-Hussein (Muqatal al-Hussein). Det er tydeligt, at hver bog er en forklaring af et bestemt emne.

Men der er intet tilbage af de bøger, som er blevet tilskrevet som værende autentisk fra ham, undtagen det al-Tabari har transmitteret i sin bog al-Tareekh (Historien). Dog har mange traditionalister (Muhaddithoon) miskrediteret ham ved at sige, at han plejede at transmittere fra en gruppe af ukendte beretningsmænd.

Blandt de berømte historikere er al-Mada'ini. Han hed 'Ali bin Muhammed al-Mada'ini (død 225 E.H.), og var en meget produktiv forfatter. Han havde bøger, der omhandlede rapporter om Profeten ﷺ og Quraysh. Han havde også bøger, der omhandlede rapporter om kvinder, og bøger, der omhandlede rapporter om al-Khulafaa. Tha'lab al-Nahawi beskrev ham således:

مَنْ أَرَادَ أَخْبَارَ الْجَاهِلِيَّةِ فَعَلَيْهِ بَكْتَبِ أَبِي عُبَيْدَةَ وَ مَنْ أَرَادَ أَخْبَارَ الْإِسْلَامِ فَعَلَيْهِ بَكْتَبِ الْمَدَائِنِ

”Den der ønsker at kende rapporterne om Uvidenheden (den præislamiske tid), skal konsultere bøgerne af Abu ’Ubaydah, og den der ønsker at kende til rapporterne om Islam, skal konsultere bøgerne af al-Mada’ini.”

Og traditionalisterne betvivlede heller ikke hans troværdighed. En af de mest berømte kritikere af berettere, Yahya bin Mu’ayn, sagde om ham:

أَنَّهُ ثِقَّةٌ

”Han er troværdig!”

Nedskrivning af historien begyndte i og for sig på samme måde som med Seerah, med mundtlige rapporter; derefter så begyndte den første generation, som bevidnede og deltog i begivenhederne, at transmittere rapporterne til den næste generation, hvor (Seerahs) byrde blev påtaget af den efterfølgende generation; og derefter begyndte man at nedskrive begivenhederne. Så historikerne fulgte samme metode i den islamiske historie ligesom de gjorde med Seerah, hvad angår beretningen af rapporter. Altså ser man i de tidlige historiebøger, for eksempel i al-Tabaris bog, at en begivenhed rapporteres via den og den person, nogle gange via forskellige transmissionsveje, fordi deres metode for nedskrivning af historien blot skete gennem beretninger.

Der er et andet område, som opstod blandt muslimerne siden de tidligste tider.

Dette er andre nationers historie (historiografi), som de persiske og romerske imperier, og andre religioners historie (historiografi), såsom jødedommen og kristendommen.

Men denne form for nedskrivning af historie var mindre præcis, sammenlignet med Seerah, og historien om de islamiske begivenheder. Dette er fordi at historikere satte deres lid til beretterne af denne historie blandt de andre nationers folk. Sektionen af historien var fyldt med legender, på grund af beretternes (tidsmæssige) afstand (fra begivenhederne), og upræcighed i transmission, og fordi hver eneste nation havde en tendens til at puste sine rapporter (kunstigt) op.

Kort sagt, så havde muslimerne ikke en anerkendt evne til (at skrive) historie, om end i islamisk historie eller andre folkeslags historier, selvom de anvendte den korrekte metode i deres nedskrivning af den, som er beretningen af en rapport fra en person, som bevidnede den, eller beretningen i en bog via en person, som berettede rapporten fra en person, som bevidnede den. Men i nedskrivningen af andre nationers historie, så satte de deres lid til svage rapporter, og slige bøger blev fyldt med historier og legender. I Islams historie granskede de ikke beretterne nøje på samme måde, som de gjorde i Seerah og Hadith; de begrænsede sig til rapporter om Khulafaa og Wulah, og brugte ikke tid på rapporter om samfundet og folkets tilstand. Det er derfor, at islamisk historie ikke repræsenterer et komplet billede af samfund eller stat. Dette kan kun opnås fra Seerah, efter den er blevet checket, og fra Hadith-værkerne, hvori rapporter om Sahabah ﷺ og Tabi’een er blevet berettet.

Faktisk er der behov for, at den islamiske historie bliver gransket igen med hensyn til de begivenheder, som findes i historiebøgerne, ved at man gransker de berettere, som berettede dem, og deres transmissionsveje, og ved at granske og bedømme de selvsamme begivenheder, set i lyset af fakta og opgørelser. Men hvad der fandt sted i andre tider end under Sahabah ﷺ udgør ikke noget vigtigt.

Hvad der skete under Sahabahs ﷺ tid er studieemnet netop fordi Ijma’ al-Sahabah er et shariamæssigt bevis. Og under denne periode var der mange nyligt adopterede regler (Ahkam) til livets (til enhver tid) nyopståede problemer; problemer der blev behandlet af Sahabah ﷺ, og derfor skal opfattes ud fra et lovgivningsmæssigt perspektiv.

Altså er historien om Sahabah ﷺ et af lovgivningens essentielle elementer.

Mange emner relateret til Jihad, behandling af ikke-muslimer (Ahl ul-Dhimmah), Kharaj, 'Ushr, kendskab til om et landområde er 'Ushri eller Kharaji, og så videre, dvs. om det blev erobret gennem en traktat eller med magt, emner relateret til asyl (al-Aman), våbenhvile (Hudnah), og reglerne om krigsbytte (al-Fa'i), og hærens forsyning, og så videre. Alt dette er begivenheder og regler, som blev iværksat i staten. De skal forstås, for at man kan tage dem som et shariamæssigt bevis fordi Sahabah ﷺ blev enige om dem (dvs. Ijma'), og tage det i betragtning, som en individuel Sahabi adopterede alene, som en shariamæssig regel fra en af Mujtahideen.

Så det er vigtigt at blive bekendt med Sahabahs ﷺ handlinger, specielt Khulafaa al-Rashidoon (De Retskafne Kaliffer), angående hvordan de varetog styret, administration og politik. Fordi de er fortroppen blandt dem, Allah ﷻ gav evnen til at styre, og de forstod bedst hvordan man iværksatte Statens regler over borgerne, om end muslim eller dhimmi. Til dette formål er muslimer pålagt at kende den Islamiske Stats historie under Sahabahs ﷺ tid, men der er intet forkert i at tilegne sig viden om den autentiske islamiske historie efter (den periode).

Muslimerne har kilder til rådighed med rapporter om Sahabah ﷺ udover historiebøger, som for eksempel Abu 'Ubaydas bog, al-Amwal (Statskassen), Imam Maliks al-Muwatta, og Hadith-bøger der beretter korrekte (Sahih) og gode (Hasan) rapporter.

Hvad angår historier om andre end Sahabah ﷺ, så er der intet forkert i at kende dem, som rapporter og information, men man skal ikke efterligne dem, eller tage lektioner fra det der nævnes i dem. Det er rigtigt Qur'anen fortæller historien om nogle af (de tidligere) Profeter og folkeslag, med det formål at tilskynde folk til at erkende (Iman), at adlyde Allah ﷻ og fremlægge skæbnen for dem der er ulydige overfor Ham ﷻ, men ikke fordi vi skal tage deres rapporter og handlinger som en metode til hvordan vi skal agere. Dette er en almindelig fejltagelse som mange folk begår når de formoder, at historien er af overordentlig vigtighed for nationers oprejsning, og at viden om fortiden kaster lys over nutiden, og åbner dørene til fremtiden. Dette er noget man forestiller sig.

Det vil sige at analysere en sanselig realitet med noget der er ukendt, og som ikke kan sanses, og en analyse af en ubestridelig realitet, som vi kan sanse tydeligt, med spekulativ viden, som kan være rigtig eller forkert, eller sand eller falsk. Det er faktisk ikke muligt at anvende historien, som grundlag for oprejsning, og heller ikke som grundlag for et studie. Det er kun realiteten, vi ønsker at behandle, der gøres til studieemnet, fordi den er sanselig og virkelig, og kan studeres og forstås.

Derefter fremlægges en løsning til den, enten fra Shari'ah, hvis den vedrører Shari'ah reglerne, eller fra hvad denne realitet kræver relateret til løsningen, hvis den har relation til midler og måder. Det indeholder liden gavn for muslimerne, at beskæftige sig med rapporter om Bismarck, eller endda Harun al-Rasheed; i stedet så bør man beskæftige sig med den islamiske Shari'ah, som er en samling af tanker og regler, og beskæftige sig med det virkelige og praktiske liv, med det formål at oprejse situationen med Islam og muslimerne, så man kan gribe enhver mulighed for at udsprede Islam, og bære dens kald til verden.

Eftersom vi skal studere rapporter om folk, skal vi studere rapporter om de nuværende samfund fordi de er en realitet, for at behandle dem, og rapporter om andre nationer i denne tid, for at afgøre vores standpunkt overfor dem, mens vi er i en tilstand af vedvarende kamp, for at udsprede Islam, og bære dens kald til disse nationer.

Kilde: Den Islamiske Personlighed bind 1